

— Но азъ ти вече казахъ, че бѣхъ длъженъ да говоря право.

— И азъ ти казахъ, че на всѣкадѣ не може да се говори! А въ подобенъ случай—това е просто лудена! Па още на тъкѣвъ богатъ чичу! Ако бы лѣля ми да ми предложеше подобенъ въпросъ, то безъ да мисля, смѣло бихъ ѣ отговорила, че въ случай на смъртъ-та ѣ, жалила бихъ и плакала до тогава до гдѣ сама, не ѣж послѣдвахъ въ гроба.

— Мигаръ длѣяти бы ти повѣрвала?

— Въ всѣкой случай ней бы было твѣрдѣ приятно да слуша това и навѣрно не мя лишаваше отъ наслѣдство.

— Това никѣкъ не отчакахъ отъ тебѣ Катерино! извикалъ съ негудование Налитаевъ.—Азъ даже не се съмнявахъ, че въ тебѣ има подобни користолюбиви идеи и такива лицемѣрия.

— Това не е ни користолюбие, ни лицемѣрие а благоразумие и то слѣдующото уважение, което сжмѣ длѣжна да питая къмъ лѣля си. Ако си рицаръ на правдата и намирашъ че това е подло, то азъ повече още бѣхъ усжждала постѣжикитѣ ти—да говоришъ такива обидни нѣща на хората, които сж тя възпитвали отъ дѣтinstvo.

— Остави Катерино! Сичко не ти разказахъ.

— Какъ? не си още всичко? Това като чуя послѣ, ще мя още по поразишъ.